

ЗДРАВЕТО НА БЕЗСМЪРТНИТЕ

СВЕТЕЦЪТ: СТИГМАТИК И/ИЛИ СИФИЛИТИК...?

Атанас ЦОНКОВ

Доклад за ретродиагностиката на **Свети Франциск от Асизи** (1182 - 1226 г.)

Да се диагностира Свети Франциск от Асизи осем столетия след смъртта му е истинско предизвикателство. Тази задача би

била нерешима:

1. Ако не се познава в подробности световната медицинска история.
2. Ако не се познават задълбочено човешката анатомия, физиология, психика.
3. Ако не се познава писаната и непи-

отделно заболяване, не била много разпространена.

2. След Колумб и по-точно след войната (1495 г.) между Франция и неаполитанското княжество инфекцията плъзнала по всички европейски (и не само!) страни. Как? 30 000 френска армия, комплектувана от евронаемници, които още в Рим били щедро обслужвани от стотици испански и италиански проститутки... След войната наемниците се оказали безплатни дистрибутори на бледата спирохета.

Наложително е да се отговори и на въпроса - защо цяло хилядолетие след Исус Христос няма регистрирани случаи на стигматизация (проява-

ва да се тълкуват, в преносен смисъл – че заради Исус е страдал като Исус.

Защо именно през XIII век се появяват първите стигматици?

Следва да се имат предвид поне две-три основни причини:

Първо. Поради дълбоките разногласия между католическата и православната църква се разгарят непримирими спорове. На общия събор през 1054 г. християнството се разделя на тези два клона, та до днес.

От тази дата е утвърден църковният празник **Corpus Christi** (ХРИСТОВОТО ТЯЛО). От тогава се приема, че Христос е бил жив, реален, телесно присъстващ човек, който се жертвал за грешните хора, а после „възкръснал“... Силно вярващите в християнската митология страдали „до кръв“ за Спасителя и като Спасителя...

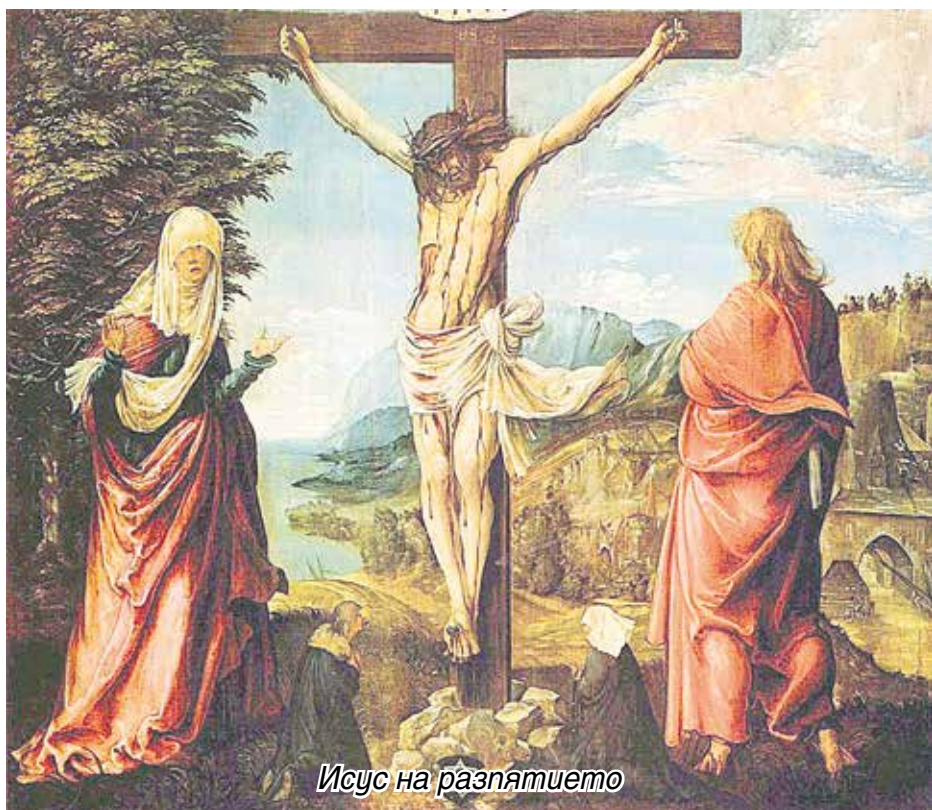
Второ. Европейските художници рисуват прикования към кръста Исус във все по-драматични композиции, с все повече кръв и страдание. Тези респектираци творби на изобразителното изкуство, въздействат с неотразима сила най-вече върху фанатично преданите христови следовници, върху миряните с по-лабилна психика, върху неграмотните, особено върху някои представителки на нежния пол... Стигматизацията (проявата на стигми върху цялото тяло) не е позната сред мюсюлманите, юдеите, будистите.

Заслужава си да се отбележи, че стигматиците, заставайки пред картината на разпнатия Христос, получават на своята лява страна раните, които при него са от дясната му страна (!?).

Трето. Тогавашните жени не били допуснати до църковните тайни на причастието, до превръщането на виното и хляба в „тяло на Исуса“ (или обратното)

Свети Франциск

Исус на разпятието

саната история на църквата или поне на християнската църква... Ето защо.

Противно на утвърдената практика, аз ще посоча още в началото на моя доклад заключението, до което стигнах за основната предполагаема диагноза на първия францисканец – той е страдал преди всичко от СИФИЛИС. Налага се веднага да отговоря на евентуалните възражения, които ще ми отправят моите опоненти - че покойният светец е живял през XIII век, а сифилисът е внесен в Европа едва в края на XV век от христофорколумбовци. Американската версия за произхода на европейския сифилис вече е опровергана от изобилни и непохватими факти и аргументи: индийските упанишади отпреди 3-4000 години; археологически находки в Сибир – от същата епоха, древно египетски папируси, болестни описания от Хипократ, сифилитични скелети в Южна Франция - от 4 век сл. Хр., биографията на френския поет Франсоа Вийон, който е боледувал, според специалистите-инфектолози, от сифилис към 1431 г., тоест над половин век преди откриването на АМЕРИКА. Масовата заблуда, че сифилисът е дошъл от Америка произтича от следните предпоставки:

1. **Макар че тази зараза е съществувала в Европа, Африка и Азия и преди 1492 г.**, още от библейски времена, **тя не била идентифицирана като**

та на явлението стигма върху цялото тяло), а през XIII век те избухват като епидемия?

Случаят в древността с апостол Павел е под въпрос, защото този бивш гонител на християните писал (през I век сл. Хр.): „Аз нося раните на Господа Исуса върху моето тяло“. Думите му могат да се тълкуват обаче, и изглежда тряб-

Франсоа Вийон (1431-1463)

ретродиагнози на Свети Франциск като **злокачествена малария или хемофилия, или идиопатична тромбоцитопенична пурпура** не намират опора в днешните медицински знания, както и в несигурните данни, с които разполагаме за светеца.

След като дотук стана ясно, че за европейца, какъвто е Франциск Асизски, е било **възможно да се зарази със сифилис, да видим какви са аргументите, че ТОЙ Е БИЛ ЗАРАЗЕН?**

Даже в наши дни – XXI век - никой публичен дом или друга подобна институция, не издава документ за наличие или отсъствие на тази ужасна зараза. Изключвам клиничните лаборатории, които са сравнително модерна придобивка, въпреки че изследванията в тях често са спорни, погрешни, фалшиви...

Конкретни данни за патогномонични признаци и симптоми на сифилис при Свети Франциск също няма. Информацията в тази посока е оскъдна и некатегорична. И все пак, нямаме друг избор, освен да анализираме тази симптоматика, доколкото и каквато тя е стигнала до нас.

Базилката „Св. Франциск“ в гр. Асизи, Италия

(Продължава на стр. 9)

Исус влиза в Йерусалим на магаре

„беловлас старец“ (като Бетовен, Ленин, Шопенхауер, Ленау, Мане и много други, все доказани сифилитици).

6. Парализи - не може да ходи и пътува върху магаре, като Исус...

7. Проблеми с очите: предполага се катаракта, глаукома и пр., а са засвидетелствани и загноявания.

8. Монахът проповядва и на птиците – психозата е

„Гении! Лудост! Слава!“ (1989 г.) Свети Франциск е: дребен, РАЗДВОЕН, страхлив, ИЗБУХЛИВ, СЛАВОЛЮБИВ, копнеещ по смъртта, интровертен.

14. „Склонен към крайности“: отказва се от баща си като разкъсва дрехите си до голо и приема Исус за „свой баща“...

15. Обича „всички и всичко“: бедняците, животните, нищетата...

16. Мазохист: живее в пещери, бедно облечен, самобичува се, посреща смъртта си в тръстикова колиба...

17. Идентифицира се с Исус Христос - чиста лудост! Психиатричните болници преливат от анекдоти за техни пациенти, които се изживяват като превъплътени величия: Наполеон, Бисмарк, Айнщайн, Господ... Предусещайки приближаващата смърт, Франциск събира своите „братя-апостоли“ на „тайна вечеря“ (Подражание на Христос!), изпява прощалните си псалми и на следващия ден – 3 октомври 1226 г. умира. Само след 2 години, на 16 юли 1228 г. е обявен от папата за „народен светец“!...

кументи на Ватикана) като безспорен фалшив стигматик...

18. Франциск Асизски умира на 44 години. По мои изчисления най-смъртоносната възраст за сифилитиците до Втората световна война (появата на антибиотиците!) е между 40 и 60 години. На нея се падат около 70% от сифилитично обусловената смъртност. В тази най-многолюдна група от покойници-сифилитици попадат и такива знаменитости, като Мопасан (43 г.), Оскар Уайлд (46 г.), Бодлер (46 г.), Пенчо Славейков (46 г.), Шуман (46 г.), Ленау (48 г.), Едуард Мане (51 г.), Шекспир (52 г.), Наполеон (52 г.), Ленин (54 г.), Пол Гоген (55 г.), Ницше (56 г.), Стендал (59 г.), Флобер (59 г.), Хайне (59 г.), Достоевски (60 г.) и много други. ... Към 20% представляват смъртните случаи над 60 години и едва около 10% - под 40 години.

19. Гнойните рани по слепоочията на Франциск Асизски са най-вероятно резултат от съчетанието на две бактерии – **трепонема палидум** (сифилис) и **хламидия трахоматис** (трахома), а може да има и трета инфекция... Предпола-

На първо място в това отношение са мистериозните стигми (рани, язви, обриви). Църквата ги тълкува като „божествено чудо“, а някои религиозни автори ги назовават „дело на Сатаната“...?!

Даже „Енциклопедия Британика“ пише по проблема следното:

„Стигми (ед.ч. стигма) в християнския мистицизъм телесни петна, белези или болки, съответстващи на тези на разпнатия Исус Христос – тоест по ръцете, ходилата, близо до сърцето и понякога по главата (от трънения венец) или по раменете и врата (от носенето на кръста или от бичуването). Често се предполага, че съпътстват религиозен екстаз.

Първият пример за предполагаемо чудотворно причиняване на стигми е Св. Франциск Асизки. Твърди се, че докато пребивавал в килията си в планината Алверно през 1224 година, размишлявайки върху страданията на Христос, бил посетен от серафим, който произвел върху тялото му петте Христови рани...“

Психологията, психиатрията, физиологията, хематологията и други близки науки, доказаха материалния (а не „божествен“) произход и на кървящите стигми, и на кървавите сълзи, и на кървавата пот...

В най-добрия случай стигмите могат да се третират като проявление на самовнушение (Световноизвестният невропатолог Шарко (1825 - 1893 г.) насочва вниманието ни към „неврастения, истерия“), но целта на моя доклад не е да се анализира и обясни явлението стигматизация, а да се диагностира Свети Франциск!

Като **индиректно** доказателство за болестния (а не „божествен“) характер на стигмите може да се приеме и фактът, че за тях няма друго разумно, логично и приемливо обяснение освен **инфекциите**. Първи кандидат сред евентуалните инфекциозни агенти, е бактерията **Трепонема палидум** (бледата спирохета), чиито превъплъщения и поведение все още, даже в наши дни, не се познават на 100%!

(Виж: „Сифилисът е тук“ – вестник „Лечител“ бр. 49 от 7 декември 2017 г. или на сайта: <http://www.lechitel.bg/page.php?id=11>).

Ето част от симптомите, които се описват при светеца и които са твърде характерни за различни етапи от сифилитичната диагноза:

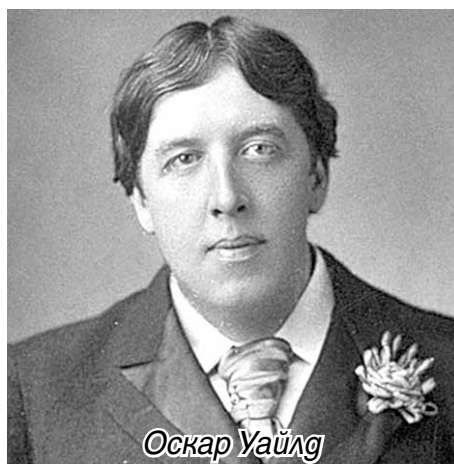
1. Видения и слухови халюцинации - чува гласове, „разговаря“ с Бог...
2. Изпада в **еуфория** и **грандомания** - заема се да промени човека и света, да убеди хората да бъдат щастливи в нищета, като него...
3. Има **кръвоизливи** - цели две години неговите стигми кървят (!?)...
4. **Стомашни разстройства** – болки (1224 г.).
5. **Ранно побеляване на косата** и **видимо състаряване** - на 40 години вече е

очевидна!

9. Проблеми с мускулно-ставния

Владимир Ленин

Оскар Уайлд

Пенчо Славейков

Някои от известните покойници сифилитици

апарат...

10. Един от биографите на Свети Франциск описва **40 сходства** между неговия живот и живота на Исус Христос. Това е една от причините светецът от Асизи да бъде наричан „Втори Исус“...

11. Франциск **излекувал** (?) болни от слепота, от парализа, от ревматизъм, водянка, проказа, **възкресявал мъртви**. Легенди! Разбира се, без доказателства...

12. В по-зряла възраст монахът самоосъжда **разгулния си живот на младини**, когато най-вероятно се е сдобил с една или няколко венерически диагнози... През тийнейджърските си години Франчо, както галовно го наричала майка му (тя имала провансалски, френски произход), пребърквал често семейната каса и под напора на невидимите хормони, заедно с другарите си, които определя като „идиоти“, скитал из земи на северна Италия и Южна Франция (да, същата Южна Франция, където сифилисът е битувал още през 4-ти век!).

13. Според немската енциклопедия

Скелет на сифилитик, намерен в Сибир (3-4000 г. пр. Хр.)

Подобна прибързаност явно е отчетена като грешка, защото впоследствие Ватиканът решава, че стигматици могат да се канонизират за светци едва 100 години след смъртта им. А друг папа се произнася, че със стигмите следва да се занимават психиатрите, а не свещениците.

Впрочем нищо не попречило за светец да бъде канонизиран и последният (засега - 2002 г.!) стигматик **Падре Пьо**, който впоследствие бил доказан (и чрез архивните до-

гам, че монахът е получил **трахомата** при пътуванията си в Северна Африка, където и днес милиони слепци страдат от тази инфекциозна болест. Смехотворно и невежествено е твърдението на един автор, който обяснява очните проблеми (тоест трахомата!) на пътуващия монах Франциск със сълзите, проливани от него при постоянните му молитви...

Лечението на гнойните слепоочия с нажежено желязо, приложено от хирурга Тебалд, без съмнение е увеличило неимоверно страданията на „Втория Исус“ и ускорило гибелта му. Изкушавам се да припомня написаното от личния биограф на Франциск Асизски, монахът Томас Челентано, според когото светецът заявил: „Да живея и умра за мен е еднакво сладко“.

Този текст представлява около 50% от целия оригинален ръкопис, който ще бъде публикуван през 2020 година в том III от поредицата „Здравето на безсмъртните“.

Папа Григорий IX обявил Франциск за „народен светец“ (1228 г.)